

Resumé:

Ve své práci na téma Ikonografie andělských bytostí s důrazem na význam andělů v baroku se zabývám především vývojem zobrazování všech nadpřirozených bytostí, známých jako andělé. V úvodní kapitole ovšem nejprve představuji teologické osobnosti, které se o anděly, andělský svět a víru v ně zajímali, a věnovali jim své knihy a spisy. Jednou z nejvýznamnějších osobností je anonymní osobnost Dionysius Areopagita, který ve svém díle z 5.-6. století O nebeské hierarchii podrobně popsal andělskou hierarchii a přiřkl každému andělu svou funkci.

Další kapitole je věnovaná dějinám samotné úcty k andělům. Zde jsem se snažila vyhledat počátky úcty v Písmu svatém Starého a Nového Zákona a v apokryfní literatuře. Nedílnou součástí je i porovnání andělských bytostí křesťanské kultury s bytostmi obdobnými, které se objevují v jiných kulturách. Také zde připomínám rozličné způsoby projevování úcty k nim.

Ústřední kapitolou je nástin vývoje samotného zobrazování andělů od raně křesťanského umění po umění 20. století. Pro přehlednost i srovnání se samostatně věnuji tradičnímu zobrazování v Zemích Východní církve a tradici křesťanského Západu.

V poslední, čtvrté, kapitole se již plně věnuji výtvarným projevům v českém barokním prostředí. U nás se úcta k andělům v barokní době rozšířila především díky jezuitskému řádu, kteří svou náklonnost k andělům nechávali ztvárnit právě v umělecké výzdobě svých kostelů. Zájem soustřeďuji na sochařské umění předních barokních umělců působících v Čechách a na Moravě. Za příklady jsem si vybrala nástavce oltářů v kostele sv. Klimenta na Starém Městě pražském a cyklus soch z kostela v Cítolibeč, na kterých představuji hlavní zprostředkovatelskou funkci andělů, andělků a andělčích hlaviček. Dále zde popisuji